

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund, DK Denmark

Telefon +45 43961371 – e-mail: lonepoulsen2620@gmail.com

Bank – IBAN nr. DK0330000003141861 – SWIFT-BIC: DABADKKK

Bank reg. nr. 4434 – kontonr. 0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 146

Marts 2024

Kære venner.

Så er der nyt fra Lakshmi Ashram igen.

Denne gang bringer Sancharet følgende artikler:

- Besøg på Lakshmi Ashram oktober 2023
- Suryoday og Vijay – en langvarig Ashram-tradition ved Davidbhai
- Min kærlighed til køerne ved Soniya Almiya - Klasse XI
- 10. kvindefestival (Mahila Mahotsav) ved Navjot Kaur – Klasse X
- Regnskab for 2023.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet hen over året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet. **Det kniber i øvrigt stadig med at få så mange penge samlet, som vi plejer.**

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lonepoulsen2620@gmail.com

SANCHAR 146

Besøg på Lakshmi Ashram oktober 2023

23/10 – 28/10 besøgte Ane Smith, Anne Thøger og Ruth Sillemann ashrammen.

9 år var gået siden Ane og Anne sammen med Marie Thøger sidst var på besøg. Vi blev på det hjerteligste modtaget af Neema, Kanti og Radha og blev indkvarteret i stueetagen i det, som var det nye hus for 9 år siden. På første sal bor Neema og pt den australske forsker Susan Germein. Efterhånden dukkede flere op for at hilse på os: Hansi, David og selvfølgelig en masse piger, der lige ville sige hallo. Det var dejlige gensyn, og vi følte os meget velkomne.

Aftenbønnen kl. 18.30 var som altid en intens og smuk oplevelse med bøn og sang. Efterfølgende tales der om dagens emner. Denne første aften var der avisoplæsning, hvor David orienterede om krigen i Gaza.

Bagefter var der aftensmad i spisesalen, hvor vi gæster får bænke, bord og ske. Vi magter ikke at sidde med ben over kors på gulvet og spise med fingrene. Maden er velsmagende og krydret! Vi mindes ikke, at krydderi blev brugt for 9 år siden.

Mange piger ville sige good night, og det var hyggeligt; nogle ville også lige kramme. Man kan mærke at de synes godt om, at der kommer gæster.

Næste dag kom Radha på besøg på vores balkon. Hun og Kanti bor i den gamle ashram. Radha mindedes Marie og sine besøg i Danmark, heriblandt de mange møder med Lone og alle de andre, som hun har kendt fra DK. En del af disse er desværre ikke mere. Radha har just rundet de 90, og selv siger hun, at hun er blevet gammel og husker dårligt, men det var nu ikke sådan vi oplevede hende. Hun er stadig optaget af, hvad der foregår både lokalt og politisk; bl.a. er der ingen begejstring at spore for Modi, tværtimod. Hun magter ganske vist ikke længere at rejse, men som hun sagde "Så må verden komme til mig".

Om torsdagen tog Neema en dag ud af sin travle kalender for at vi kunne besøge nogle af landsbyerne i Lodhdalen, mødes med kvinder fra vandkomiteerne samt gæste nogle af de små nye landsbybiblioteker. Af sted i jeep med Ane, Anne, Ruth og Neema på bagsædet og Susan på forsædet. Lidt syd for byen Someswhar ligger en lille butik med tilhørende bolig, hvor Maja Verma bor. Vi fik en festlig og farvestrålende modtagelse.

Ud over Maja var Mera til stede; hun er ven med Neema, gammel L A elev og en af de mange kvinder, som Neema samarbejder med.

Så gik det ellers op til landsbyen; vi fulgte bøndernes smalle og af og til ret uvejsomme og stejle stier, men modsat de lokale kvinder bar vi ikke tunge byrder på hovedet. Vi bar blot en flaske vand! Vi mødtes med forkvinden for vandkomiteen, Basanti, og nogle af de andre kvinder. Ideen bag vandprojekterne har været at få genoprettet de traditionelle kilder. Der blevet gravet

damme til overfladevandet og kanaler til dræning; vi så også den beplantning, der har medvirket til at holde på vandet.

Det er et meget nyttigt og vigtigt projekt, da der i de tørre perioder er mangel på vand. Lakshmi Ashram har medvirket til at igangsætte og hjælpe med at videreføre arbejdet. Modi har til gengæld sørget for at opstille en vandpost i byen, men..... den virker ikke! Der er ikke vand i den !!

I området ligger en nybygget vandtank, som kan rumme 18.000 liter. Den sørger for, at det opsamlede vand lagres og kan fordeles efter behov. Den er bygget af lokal arbejdskraft, og det

var tydeligt, at kvinderne var meget stolte af den.

Så var det tid til at se biblioteker. I Lodh ligger en lille skole. I huset ved siden af så vi et af de mange nystartede landsbybiblioteker. Det er et bogskab med forskellige bøger på et par hylder. Og det fungerer; børn og voksne kommer og låner bøger. David sørger for at bibliotekerne forsynes med bøger. Biblioteket passes af Hama, som bor i huset sammen med sin mand.

Vi så et lidt større bibliotek i en anden landsby; det var placeret i en kælder, hvor væggene i trappegangen var malet pink. Flot og festligt. Her var bogsamlingen lidt større, og der er der gang i udlånene. Mera passer biblioteket, og det fungerer desuden som et samlingssted, ligesom de øvrige, hvor børn og voksne kan komme og tegne og få en snak. En slags "søndagsskole".

Bibliotekerne er et LA projekt, og i flg. Radha er det et meget vigtigt arbejde af mange grunde (Se

Sanchar nr. 136); herunder at børn har godt af at bruge tid på at læse i stedet for at bruge tid på smartphones, som er overalt. Alle har tilsyneladende sådan en, og i selv den mindste butik på landevejen kan man betale med den indiske pendant til mobilpay. En anden ide bag de lokale biblioteker er at skabe gode kontakter til børnenes forældre og familier og samtidig sørge for, at børnene kan identificere sig med deres landsby.

Det var en spændende dag, hvor vi fik et levende indtryk af Lakshmi Ashrams lokale projekter.

Vi er meget taknemmelige for, at Neema og de andre kvinder tog sig tid til at snakke med os. Der blev grinet, drukket chai, spist frokost og snakket i timevis.

Vores sidste aften i ashrammen var festlig. Efter bøn og læsning, var der optræden. Vi optrådte med to vers af "Marken er mejet", og Ane indledte med at forklare hvad sangen handler om. Det

efterfølgende bifald var stort! Susans bidrog med sangen "Imagine", som hun havde oversat til hindi og lavet en plakat med den engelsk tekst.

Både små og store elever optrådte, og en enkelt pige dansede en meget smuk og udtryksfuld solodans til musik fra en iPhone.

I det flotte finalenummer dansede de 8 ældste elever en dans, hvor rytmen blev sat af trommestikker. Hver danser havde to, som de slog mod hinanden under dansen, som havde mange forskellige trin og variationer.

Vi oplevede ikke livet i Ashrammen som særlig forskelligt fra for 9 år siden; selve den basale ide er bevaret, og traditionerne med at blande det åndelige og det praktiske arbejde er uændrede. Beboerne i dette lille kollektivsamfund får sammen deres hverdag til at fungere; alle bidrager, og samtidig er ashrammen forbundet med det omgivende lokalsamfund og kan deltage i projekter, der forbedrer vilkårene for folk i landsbyerne.

Det var gode dage for os danske, der oplevede at vi blev så hjerteligt modtaget og nød godt af den store gæstfrihed. Det står tydeligt for os, at både unge og gamle værdsætter at holde den levende forbindelse til de danske venner af Lakshmi Ashram. Lad os håbe, at det kan fortsætte.

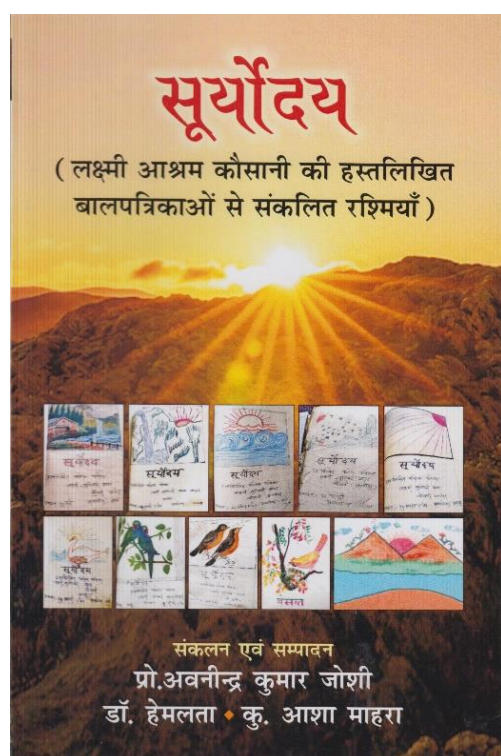
Suryoday og Vijay – en langvarig Ashram-tradition

Davidbhai

'Suryoday' og 'Vijay' er to håndskrevne blade produceret af ashram-studerende og arbejdere. Mens eleverne i klasse XI-XII og arbejdere bidrager til 'Suryoday', bidrager alle de yngre børn til 'Vijay'. Betydningen af Suryoday er Solopgang, mens Vijay betyder Sejr. Disse to håndskrevne blade giver eleverne og arbejderne mulighed for at udtrykke sig frit om ethvert emne, i prosa eller vers, og de bidrager også med billeder/malerier. Hvert nummer har en specifik redaktør, mens en eller flere af eleverne tager ansvar for at producere for- og bagsideomslag.

Traditionen med 'Suryoday' går tilbage til 1950, og vi har stadig de gamle numre på kontoret. De er et sandt skattekammer af artikler. Der er mange artikler skrevet af Sarala Behn, grundlæggeren af Lakshmi Ashram, som giver et interessant indblik i hendes tankegang og livsfilosofi. Der er også en lang række artikler skrevet af Radha Didi og Kanti Didi, da de var ungarbejdere hos Sarala Behn.

Jeg havde altid været opsat på, at en eller anden forsker kunne tage udfordringen op med at arbejde med Sarala Behns artikler, så vi var meget glade, da Dr. Sunanda Mukherjee kontaktede os. I sin e-mail i november 2019 skrev hun,

"Kære fru/sir

Jeg, Dr. Sunanda Mukherjee, lektor i engelsk, Kidderpore College (Universitetet i Calcutta), har forsket i Sarala Behn og Mahatma Gandhi i de sidste par år. Jeg har fundet Saralas Vyavharik Vedanta (og dens engelske oversættelse af David Hopkins) og andre skrifter fascinerende og ekstremt samtidige i nutidens splittende og urolige verden. Men under arbejdet har jeg stærkt følt, at Sarala Behns liv og arbejde ikke har fået tilstrækkelig opmærksomhed. Jeg er interesseret i mere forskning om Sarala og vil gerne vide, om nogen af hendes breve/dagbøger/journaler er tilgængelige. Jeg vil også gerne vide, om der findes noget biografisk værk om Sarala."

Dr. Sunanda Mukherjee og hendes mand, Rajiv, var til sidst i stand til at besøge Lakshmi Ashram i maj 2022 og dokumenterede alle Sarala Behns artikler, der var i de indbundne kopier af 'Suryoday'.

Dette arbejde med at fremhæve indholdet af 'Suryoday' blev taget et skridt videre, da professor Avanindra Kumar Joshi i juli 2022 lovede at producere en bog indeholdende et udvalg af bidrag fra 1950-1960 til 'Suryoday'. Han var tro mod sit ord, og i begyndelsen af 2023 var den klar i pressen. Han havde gjort en fremragende opgave med at udvælge et godt udvalg af artikler fra 'Suryoday' til at præsentere i bogform, herunder et godt nummer af Sarala Behn selv. I min introduktion til bogen havde jeg afsluttet skriftligt:

"Professor Joshis uselviske bestræbelser på at bringe disse ukendte skrifter til et større publikum vil blive rigeligt belønnet, hvis du, læseren, finder ud af, at disse essays og digte virkelig vækker den kreative energi i eleverne på Lakshmi Ashram, som har været så fornemt levende for dig - næret af Sarala Behn."

Som du vil se fra vores elevers bidrag til Sanchar 146, er traditionen med at skrive til 'Suryoday' og 'Vijay' stadig i høj grad levende selv i dag.

Min kærlighed til køerne

Soniya Almiya - Klasse XI

En dag skulle jeg fra herbergets gårdhave mod gaushalaen, hvor vores dejlige køer bor, hver med sit eget navn, for eksempel Lakshmi, Bindu, Manju,, Shambu, Shyama osv., som jeg alle elsker meget højt, og når Jeg kommer foran dem, og de mumler kærligt over at se mig. Saraswati Didi, der er ansvarlig for gaushalaen, går hver dag til dem og fodrer dem med frisk græs. Jeg nyder virkelig at

passer køerne. Køerne kan måske ikke udtrykke sig, men vi forstår alligevel sproget. Der er fire køer i ashram-gaushalaen og fire kalve.

Når jeg ser i deres øjne fuld af kærlighed, så ser det ud til, at når de ser os med deres øjne, så ønsker de at sige noget til os. Nogle af køerne i vores gaushala er noget urolige, mens andre er meget stille. Jeg vil fortælle dig lidt om køerne i vores gaushala.

Lakshmi: Til at begynde med vil jeg fortælle dig om Lakshmi. Hvis du har kigget opmærksomt, vil du have observeret, at Lakshmi er lidt rastløs, men jeg kan virkelig godt lide hendes brølen. Når jeg slipper hende fra, hvor hun har været bundet, så løber hun virkelig hurtigt og ryster sin hale kraftigt. Ikke nok med det, men hun har en vane, som alle kan lide, at hun lader hver og en åbne rebet om sin hals. Men jeg kan ikke lide, at hun altid er den sidste, der bliver løsnet fra kvægstalden. Når alle de andre køer er gået i skoven, får hun først fri til at komme udenfor. Hun går ikke i skoven, for hun er ikke vant til det. Lige siden hun kom til vores gaushala, har hun aldrig gået i skoven.

Saraswati: Jeg kan ikke sige, at jeg virkelig kan lide Saraswati-koen, og I vil alle forstå, hvorfor jeg har det sådan med Saraswati, for hun kommer for at sparke mig! Jeg går ikke tæt på hende, og hvis jeg går tæt på, begynder hun at ryste på hovedet. Af alle køerne er hun den mest urolige. Når hun spiser madaffaldet fra køkkenet, så vender hun spanden på hovedet! Men jeg må tilføje, at jeg elsker alle køerne - så det er historien om Saraswati!

Manju: Lad os nu tale om Manju. Uanset hvor Manju er, vil du høre lyden af en klokke - 'Tan Tan'. I vil alle forstå hvorfor dette sker – det er fordi Saraswati Didi har bundet en klokke om halsen. Hver gang jeg hører lyden af en klokke i gaushalaen, så ved jeg, at Manju er i nærheden. Jeg er altid noget bange for Manju, for hun kommer også hen imod mig klar til at sparke mig. I mine øjne er Manju anderledes end de andre køer, for hun er noget højere, og hun er altid meget hurtig til at spise sin

mad. Ligesom mennesker kan være ansvarlige, kan køer som vores Manju også være det. Hun tager alle de andre køer med til skoven og bringer dem alle sammen sikkert tilbage. Hun går i spidsen, og alle de andre køer følger efter hende. Manju har meget lange horn, og når jeg ser hendes horn, skræmmer det mig også. Så det er alt, hvad jeg har at sige om Manju!

Bindu: Bindu er godt bygget, lidt fed måske. Hun ryster ikke på hovedet, men er bestemt altid klar til at slå en med hovene. Jeg går aldrig tæt på Bindu. Hvis Bindu giver mælk, så skal vi, før vi maler hende, binde hendes ben sammen. Først da kan vi malke hende. Et andet træk ved hende er, at når hun spiser madaffaldet fra spanden, lægger hun hele hovedet ned i spanden, så sætter alt madaffaldet fast i hendes ansigt, og hun ser virkelig sjov ud, ligesom en tegneserie! Jeg kan rigtig godt lide Bindu - det er hendes historie.

Shambhu: Lad os nu tale om Shambhu. Han er langt det største medlem af vores gaushala, og han tager sig af alle køerne. Men hvad gør vi, for han er ved at blive gammel nu. Selv hans hår er ved at blive hvidt, men pyt med det - så længe han får rigeligt at spise og drikke er alt fint. Han får mere foder at spise end nogen af køerne. Hvis han ikke havde for vane at sparke folk, så kunne han også gå i skoven. Men han forbliver bundet hele dagen.

Nu vil jeg fortælle dig om de køer, vi har hjemme i min landsby Dauni. Min mor opdrætter køer. Men når de bliver sluppet løs for at gå i skoven, bevæger de sig til at begynde med ikke, og så må man give dem et skub for at sende dem på vej. Så sent på dagen vender de ikke tilbage fra skoven, så hvem ved, om de er tabt! Nu har vi kalve på vej – hvem ved, om de vender tilbage eller ej, når de er store og begynder at gå i skoven. Min lillebror elsker køerne meget.

Så det er alt, hvad jeg har at sige om vores køer derhjemme! At opdrætte køer er en meget dydig handling, og det siges, at køer er hjemsted for 33 millioner guder og gudinder. Vores forfædre plejede at sige, at vi burde røre køernes fødder både morgen og aften, og ved at gøre det ville alle vores problemer blive fjernet, og at vi altid ville være positive i vores tænkning. Vi får en fantastisk energi af at betjene køerne. Så igen renses vores hjem af gomutra (ko-urin), og det finder en særlig plads i traditionel helbredelse som medicin. Ligeledes bruges en ko-gobar (ko-møg) på mange måder, især til pudsning af vægge. Det er en udbredt opfattelse, at huset forbliver rent ved at pudse væggene med gobar. Jeg har ikke kun hørt dette, men har set min mor praktisere det. Jeg har dog ikke set dette praktiseres i andre hjem i landsbyen, for nu er de fleste hjem lavet af cement, og gobar bruges ikke længere til at pudse væggene, som det var praksis i de traditionelle stenhuse. I disse dage er folk ikke engang klar til at røre ved gobar! Men vi må ikke blive sådan, men snarere blive ved med at forblive knyttet til det.

10. kvindefestival (Mahila Mahotsav)

Navjot Kaur – Klasse X (Navjot er nr. to fra højre på billedet)

Jeg havde ventet alt for længe på muligheden for at tage på studietur. Men endelig blev vores program arrangeret, og det var en rigtig god dag, da vi havde mulighed for at opleve landsbyen Gigare i Salt udviklingsblok i Almora-distriktet. Nu vil jeg fortælle jer om vores oplevelser i Paisiya, hvor kvindefestivalen (Mahila Mahotsav) fandt sted søndag den 26. november.

Den søndag morgen stod vi alle tidligt op og sad så sammen til morgenbøn. Efter vores bønner var forbi, gav vi en hånd med at forberede morgenmaden. Klokkerne ti var vi alle klar til at tage afsted mod Paisiya. Alle de andre tog afsted i bil, mens jeg kørte med Vikram Bhai på hans motorcykel. Jeg havde troet, at vi alle skulle gå til fods, men da jeg fandt ud af, at Paisiya var otte kilometer væk, så blev jeg helt stum. Min mave vendte sig, og jeg begyndte at græde, for jeg føler mig altid rejsesyg, når jeg rejser i bil. Så sagde Vikram Bhai til mig: "Græd ikke, du tager med mig på min cykel." Så blev jeg meget glad. Det var min første mulighed for at køre på motorcykel i bakkerne, tidligere var jeg altid nødt til at køre i bil, og kunne derfor ikke nyde at se på de rige, frodige dale. I dag skulle jeg dog have chancen! Når jeg kørte på cyklen, følte vinden meget stærk, derfor var jeg meget omhyggelig med at skærme mine ører, så jeg ikke led af kulde. På vejen mødte vi fra tid til anden kvinder, der skulle til Mahila Mahotsav i Paisiya, og Vikram Bhai bad dem alle om at tage med bus.

Til sidst nåede vi Inter College i Paisiya. Jeg så, at et meget stort antal kvinder var samlet, mange iført traditionel dragt. Så begyndte jeg at lede efter mine klassekammerater og gik lige lidt frem, og der mødte jeg dem alle. Så begyndte programmet for Mahila Mahotsav. Hele programmet blev organiseret af Rachnatmak Mahila Manch (Constructive Women's Forum). Programmet startede med, at kvinderne sang en velkomstsang. Efter denne åbningsang præsenterede forskellige grupper af kvinder i deres individuelle programmer. Kvinderne præsenterede hele programmet med en stor følelse af selvtillid. De af os studerende fra Lakshmi Ashram præsenterede et teaterstykke, hvis titel var 'Pahli Roti', hvilket betyder den første chapatti. Vores skuespil havde en så stor indflydelse på publikum, at mange af dem blev følelsesmæssigt overvældede og begyndte at græde, for dette stykke præsenterede Sandheden om nutiden. De igangværende sociale forandringer betyder, at den yngre generation ikke anstrenger sig for at forholde sig til deres fortid.

Rachnatmak Mahila Manch vælger hvert år et specifikt tema til deres festival, og emnet i år var 'Play is Essential in Women's Lives'. Alle de fremmødte kvinder deltog entusiastisk i alle de organiserede

lege. Den ene var udfordringen med at løbe med en ske i munden og balancere en lille citron på den (snarere som et æg- og skeløb), men der var mange andre spil, inklusive et trebenet løb. Når man så på, hvor ivrigt kvinderne deltog, virkede det, som om de genoplevede deres barndomsdage! Nogle kvinder var i starten lidt tøvende med at deltage i legene, men da de så, hvordan de andre deltog så entusiastisk, mistede de også deres generthed og kom på banen!

Hvis kvinderne langsomt samles i lokale grupper, hvor de åbent diskuterer sager med hinanden, så vil kvinderne meget hurtigt komme frem i samfundet. Hvis en så stærk kvindeggruppe kan dannes i en lille landsby i en fjern del af Uttarakhand, så kan vores Uttarakhand være med til at ændre hele nationen.

Mødet med Rachnatmak Mahila Manch sluttede med en traditionel Uttarakhand cirkulær dans kendt som en Jhora, (<https://www.youtube.com/watch?v=CfmlLDqxy-0>), og så begyndte alle kvinderne at gå tilbage mod deres hjem. Vi var også klar til at vende tilbage til landsbyen Gigare, da formanden for Rachnatmak Mahila Manch, Sunita Devi, pludselig kom for at møde os, noget vi alle nød meget. Hun gav udtryk for, hvor meget hun kunne lide vores leg. Da jeg mødte hende, dukkede en række spørgsmål op i mit sind, men på grund af mangel på tid kunne jeg ikke sige ret meget, selvom jeg fandt tid til at stille hende et eller to spørgsmål. Den ene var, om hendes familie tilbød hende deres støtte, eller om de søgte at forhindre, at hun blev involveret i sådanne aktiviteter. Som svar understregede hun, at alle i hendes familie opmuntrede hende til at gå videre, noget jeg var meget glad for at høre.

Det var nu ved at være sent for os at gå. Alle mine klassekammerater kørte tilbage i bil, mens jeg kørte tilbage på motorcyklen. Da jeg kom tilbage, så jeg, hvor stille hele ruten var, og kom til at tænke på, at i modsætning til i byerne var her langt mindre forurening og lugten af bilers udstødningsgasser, og der var heller ikke trafikpropper. I denne rene luft nød jeg meget at gå fra Gigare til Paisiya og vende tilbage derfra.

Hvor var jeg heldig, at jeg havde muligheden for at deltage i denne studietur. Denne rejse vil altid leve videre i min hukommelse. Jeg udtrykker min dybtføjte tak til ashrammen for at give os alle mulighed for at deltage i denne studietur og for selv at kunne se den respekt, som disse landsbykvinder nød, at de på alle måder var ligestillede med deres mænd. De deltager i hvert eneste program og går hele vejen, noget som jeg var meget glad for at se. Denne fire-dages studietur var meget interessant og oplysende.

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

RESULTATOPGØRELSE FOR 2023

Indtægter

Indgåede bidrag	65.290,90 kr.
Kontingent: 31 medlemmer à 75 kr.	2.325,00 kr.
Indtægter i alt	67.615,90 kr.

Udgifter

Administration (kopiering, porto, bankgebyrer m.m.)	1.146,00 kr.
Udbetalt til Lakshmi Ashram	325.031,99 kr.
Udgifter i alt	326.177,99 kr.

Resultat af drift	-258.562,09 kr.
-------------------	------------------------

BALANCE pr. 31.12.2023

Aktiver

Danske Bank: reg.nr. 4434 kontonr. 3141861	136.767,60 kr.
--	-----------------------

Passiver

Egenkapital primo 2023	395.329,69 kr.
Årets resultat	-258.562,09 kr.
Egenkapital ultimo 2023	136.767,60 kr.

Albertslund, marts 2024

Lone Poulsen

Vi fik i slutningen af 2021 en stor arv efter Marie Thøger.
De sidste af pengene er nu blevet overført til Lakshmi Ashram.